

RAYMOND CHANDLER

Η μικρή αδερφή

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Raymond Chandler: *Η μικρή αδερφή*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Raymond Chandler: *The Little Sister*

ISBN 978-960-04-5140-5

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Raymond Chandler, 1949*

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

Στο ορθογώνιο τραχύ τζάμι της πόρτας τα μαύρα λεπτά γράμματα σχηματίζουν τις λέξεις: «Φίλιπ Μάρλοου... Έρευνες». Είναι μια φυσιολογικά φθαρμένη πόρτα στο τέλος ενός φυσιολογικά φθαρμένου διαδρόμου σ' ένα κτίριο που ήταν καινούργιο σχεδόν την ίδια χρονιά που η στρωμένη με πλακάκια τουαλέτα καθιερώθηκε ως θεμέλιος λίθος του πολιτισμού μας. Η πόρτα είναι κλειδωμένη, όμως ακριβώς δίπλα υπάρχει μια άλλη πόρτα με την ίδια επιγραφή που δεν είναι. Περάστε μέσα – δεν θα βρείτε κανέναν άλλο εκτός από μένα και μια τεράστια κρεατόμυγα. Περάστε – όχι όμως αν είστε απ' το Μανχάταν του Κάνσας.

Ήταν ένα από εκείνα τα καθαρά, φωτεινά καλοκαιρινά πρωινά που έχουμε στην Καλιφόρνια στις αρχές της άνοιξης, προτού κατέβει η ομίχλη. Η περίοδος των βροχών έχει τελειώσει. Οι λόφοι εξακολουθούν να είναι πράσινοι και, πέρα από την πεδιάδα, απέναντι από τους λόφους του Χόλιγουντ, διακρίνεται χιόνι στα ψηλά βουνά. Τα καταστήματα με τις γούνες διαφημίζουν τις ετήσιες εκπτώσεις τους. Οι οίκοι

ανοχής που ειδικεύονται σε δεκαεξάχρονης παρθένες βλέπουν τις δουλειές τους να απογειώνονται. Και στο Μπέμπερλι Χιλς οι φοινικιές έχουν αρχίσει να ανθίζουν.

Εδώ και πέντε λεπτά παρακολουθούσα με τα μάτια την κρεατόμυγα, περιμένοντάς την να κάτσει κάπου. Δεν ήθελε να κάτσει πουθενά. Προτιμούσε να πετά ανάποδα και να τραγουδά την εισαγωγή της όπερας *Παλιάτσι* του Λεονκαβάλο. Είχα σηκωμένη τη μυγοσκοτώστρα στον αέρα και ήμουν πανέτοιμος. Το φως του ήλιου έπεφτε εκτυφλωτικό σε μια γωνία του γραφείου μου και ήξερα ότι αργά ή γρήγορα η μύγα θα κατέληγε εκεί. Όμως, όταν τελικά αυτό συνέβη, στην αρχή ούτε που την είδα. Ο βόμβος σταμάτησε και να την εκεί, μπροστά μου. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο.

Το πλησίασα με το αριστερό μου χέρι, πόντο πόντο, υπομονετικά. Σήκωσα αργά το ακουστικό και μίλησα μαλακά: «Περιμένετε παρακαλώ μια στιγμής».

Άφησα απαλά το ακουστικό πάνω στο καφετί στυπόχαρτο. Η μύγα ήταν ακόμα εκεί, γυαλιστερή, γαλαζοπράσινη, γεμάτη αμαρτία. Πήρα βαθιά ανάσα και χτύπησα. Ό,τι απέμεινε από τη μύγα εκσφενδονίστηκε στη μέση του δωματίου κι έπεσε στο χαλί. Πήγα και τη σήκωσα από το φτερό που είχε μείνει άθικτο και την πέταξα στα σκουπίδια.

«Ευχαριστώ που περιμένατε», είπα στο τηλέφωνο.

«Είστε ο κύριος Μάρλοου, ο ντετέκτιβ;» Η φωνή της έμοιαζε νεανική, αγχωμένη, κοριτσίστικη. Της είπα ότι είμαι ο κύριος Μάρλοου, ο ντετέκτιβ. «Πόσο χρεώνετε για τις υπηρεσίες σας, κύριε Μάρλοου;»

«Τι ακριβώς θέλετε;»

Η φωνή άλλαξε ελαφρά. «Δεν νιώθω πολύ άνετα να σας πω από το τηλέφωνο. Είναι – είναι εμπιστευτικό. Προκειμένου

να μη σπαταλήσω χρόνο και να έρχομαι στο γραφείο σας, θα ήθελα να μου δώσετε μια ιδέα...»

«Σαράντα δολάρια τη μέρα συν τα διάφορα έξοδα. Εκτός αν πρόκειται για υπόθεση που μπορεί να γίνει έναντι συγκεκριμένης αμοιβής».

«Είναι πολλά τα λεφτά», είπε η νεανική φωνή. «Δηλαδή, μπορεί να κοστίσει εκατοντάδες δολάρια κι εγώ παίρνω μόνο ένα μικρό μισθό και...»

«Πού βρίσκεστε τώρα;»

«Σ' ένα πολυκατάστημα. Ακριβώς δίπλα από το κτίριο όπου βρίσκεται το γραφείο σας».

«Θα μπορούσατε να είχατε γλιτώσει το κέρμα. Το ασανσέρ είναι δωρεάν».

«Π-πώς είπατε;»

Της το ξανάπα απ' την αρχή. «Ελάτε πάνω να σας δούμε κι εμείς», πρόσθεσα. «Αν τα μπλεξίματά σας είναι του τύπου μου θα μπορούσα άνετα να σας δώσω μια ιδέα...»

«Πρέπει να ξέρω κάποια πράγματα για σας», είπε η νεανική φωνή γεμάτη σταθερότητα. «Πρόκειται για θέμα ιδιαίτερα ευαίσθητο, πολύ προσωπικό. Δεν θα μπορούσα να το συζητήσω με οποιονδήποτε».

«Αν είναι τόσο ευαίσθητο», είπα, «ίσως πρέπει να μιλήσετε με μια γυναίκα ντετέκτιβ».

«Θεέ μου, δεν ήξερα ότι υπάρχουν και τέτοιες». Παύση. «Πάντως, πιστεύω ότι μια γυναίκα ντετέκτιβ θα ήταν εντελώς ακατάλληλη. Βλέπετε, ο Όριν έμενε σε μια πολύ κακόφημη γειτονιά, κύριε Μάρλοου. Τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε εμένα. Ο υπεύθυνος του ξενώνα είναι ιδιαίτερα δυσάρεστος χαρακτήρας. Μύριζε αλκοόλ. Εσείς πίνετε, κύριε Μάρλοου;»

«Δηλαδή, τώρα που το λέτε...»

«Δεν νομίζω ότι θα ήθελα να προσλάβω έναν ντετέκτιβ που θα 'κανε χρήση αλκοόλ σε οποιαδήποτε μορφή. Δεν εγκρίνω ούτε τη χρήση καπνού».

«Επιτρέπεται, τουλάχιστον, να ξεφλουδίζω πορτοκάλια;»

Το αντί μου έπιασε την κοφτή ανάσα στην άλλη άκρη της γραμμής. «Θα μπορούσατε τουλάχιστον να φερθείτε σαν τζέντλεμαν», είπε.

«Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε στην Πανεπιστημιακή Λέσχη», της είπα. «Έχω ακούσει ότι τους έχουν ξεμείνει ένας δυο τέτοιοι τύποι, αν και δεν είμαι σίγουρος ότι θα σας αφήσουν να τους χρησιμοποιήσετε». Κατέβασα το ακουστικό.

Ήταν ένα βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση, αν και δεν με πήγε πολύ μακριά. Θα 'πρεπε να είχα κλειδώσει την πόρτα και να είχα κρυφτεί κάτω απ' το γραφείο.

2

Πέντε λεπτά αργότερα ακούστηκε το κουδούνι της εξωτερικής πόρτας στο δωματιάκι που χρησιμοποιώ ως χώρο υποδοχής. Άκουσα την πόρτα να κλείνει ξανά. Έπειτα απ' αυτό δεν ξανάκουσα το παραμικρό. Η πόρτα ανάμεσα στο χώρο που ήμουν και στο άλλο δωμάτιο ήταν μισάνοιχτη. Αφουγκράστηκα για λίγο και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι κάποιος είχε κάνει λάθος στο γραφείο και στη συνέχεια έφυγε χωρίς να μπει μέσα. Αμέσως μετά ακούστηκε ένα αχνό χτύπημα στην πόρτα. Ακολούθησε ένα βήξιμο από εκείνα που χρησιμοποιούνται για τον ίδιο σκοπό. Κατέβασα τα πόδια απ' το γραφείο, σηκώθηκα και κοίταξα στο δωματιάκι. Ήταν εκεί. Δεν χρειάστηκε καν ν' ανοίξει το στόμα της για να καταλάβω ποια ήταν και ποτέ άλλοτε γυναίκα δεν απείχε εμφανισιακά τόσο πολύ από τη λαίδη Μάκβεθ. Ήταν ένα μικρόσωμο, κομψό, μάλλον υπέρμετρα σεμνότυφο κορίτσι, με φροντισμένα, απαλά καστανά μαλλιά και γυαλιά χωρίς σκελετό. Φορούσε ένα καφέ κολλητό φόρεμα και από τον ώμο της κρεμόταν μια από εκείνες τις τετράγωνες τσάντες που μοιάζουν άβολες και φέρνουν στο μυαλό Αδερφές του Ελέους που πηγαίνουν τις πρώτες βοήθειες στους τραυμα-

τίες. Στα απαλά καστανά μαλλιά της φορούσε ένα καπέλο τόσο άσχημο, που έμοιαζε με ατροφικό βρέφος. Δεν φορούσε μείκáp, ούτε κραγιόν, ούτε κοσμήματα. Τα γυαλιά χωρίς σκελετό την έκαναν να μοιάζει με βιβλιοθηκάριο.

«Δεν είναι τρόπος αυτός να μιλάτε στο τηλέφωνο», είπε κοφτά. «Θα 'πρεπε να ντρέπεστε».

«Είμαι πολύ εγωιστής για να το δείξω», είπα. «Περάστε». Κράτησα την πόρτα ανοιχτή για να περάσει. Μετά της κράτησα την καρέκλα να καθίσει.

Κάθισε δυο τρία εκατοστά πιο μέσα απ' την άκρη του καθίσματος. «Αν μιλούσα κατ' αυτό τον τρόπο σε κάποιον απ' τους ασθενείς του δρα Ζάγκομιθ», είπε, «θα 'χανα τη δουλειά μου. Είναι ιδιαίτερα σχολαστικός με το πώς μιλάω στους ασθενείς – ακόμα και στις δύσκολες περιπτώσεις».

«Αλήθεια, τι κάνει ο παλιόφιλος; Έχω να τον δω από τότε που έπεσα από εκείνη την οροφή του γκαράζ».

Έδειξε να εκπλήσσεται και αμέσως σοβάρεψε. «Μου φαίνεται απίθανο να γνωρίζετε τον δρα Ζάγκομιθ». Η άκρη μιας μάλλον αναιμικής γλώσσας εμφανίστηκε κλεφτά ανάμεσα στα χείλη της, αναζητώντας το απόλυτο τίποτα.

«Ξέρω κάποιον δρα Τζορτζ Ζάγκομιθ», είπα, «στη Σάντα Ρόζα».

«Μα όχι. Εγώ μιλάω για τον δρα Άλφρεντ Ζάγκομιθ, στο Μανχάταν. Ξέρετε, το Μανχάταν του Κάνσας, όχι το Μανχάταν της Νέας Υόρκης».

«Πρόκειται για άλλον δρα Ζάγκομιθ», είπα. «Και τ' όνομά σας;»

«Δεν είμαι βέβαιη αν θα 'θελα να σας το πω».

«Κοιτάτε αλλά δεν ψωνίζετε, έτσι;»

«Θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι. Αφού είμαι ανα-

γκασμένη να μιλήσω για οικογενειακά ζητήματα με κάποιον εντελώς άγνωστο, τουλάχιστον έχω το δικαίωμα να αποφασίσω αν είναι το είδος του ανθρώπου που θα μπορούσα να εμπιστευτώ».

«Σας έχει πει ποτέ κανείς ότι είστε τσαχπινούλα;»

Πίσω απ' τα γυαλιά χωρίς σκελετό τα μάτια της άστραψαν. «Ελπίζω πως όχι».

Έπιασα την πίπα μου κι άρχισα να τη γεμίζω καπνό. «Η λέξη “ελπίζω” δεν θα ’λεγα ότι είναι η πιο κατάλληλη», είπα. «Θα ’πρεπε να ξεφορτωθείτε αυτό το καπέλο και ν’ αγοράσετε ένα ζευγάρι από κείνα τα λεπτά γυαλιά με το χρωματιστό σκελετό. Ξέρετε, εκείνα που είναι λίγο λοξά, σαν ανατολίτικα...»

«Ο δρ. Ζάγκομιθ δεν θα επέτρεπε ποτέ κάτι τέτοιο», είπε γρήγορα. «Αλήθεια το πιστεύετε αυτό που λέτε;» ρώτησε και ταυτόχρονα κοκκίνισε ελαφρά.

Έχωσα ένα σπύρτο στην πίπα και φύσηξα τον καπνό προς το μέρος της. Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα.

«Αν με προσλάβετε», είπα, «θα προσλάβετε εμένα. Εμένα. Έτσι όπως είμαι. Αν πιστεύετε ότι στο επάγγελμά μας πρόκειται να βρείτε τίποτα διανοούμενους, είστε τρελή για δέσιμο. Παρ' όλο που σας έκλεισα το τηλέφωνο, ήρθατε εδώ. Άρα χρειάζεστε βοήθεια. Θα πρότεινα λοιπόν να μου πείτε το όνομα και το πρόβλημά σας».

Εκείνη έμεινε απλά να με κοιτάει.

«Κοιτάξτε», είπα. «Είστε απ' το Μανχάταν του Κάνσας. Την τελευταία φορά που αποστήθισα τον *Παγκόσμιο Άτλαντα* το Μανχάταν ήταν μια μικρή πόλη όχι πολύ μακριά από την Τοπέκα. Πληθυσμός γύρω στις δώδεκα χιλιάδες. Δουλεύετε για τον δρα Άλφρεντ Ζάγκομιθ και ψάχνετε κάποιον ονόμα-

τι Όριν. Το Μανχάταν είναι μικρό μέρος. Πρέπει να είναι. Υπάρχουν ελάχιστα μέρη στο Κάνσας που είναι κάτι άλλο. Έχω ήδη αρκετές πληροφορίες για σας ώστε να βρω ολόκληρο το οικογενειακό σας ιστορικό.

«Και γιατί θα θέλατε να το κάνετε αυτό;» με ρώτησε προβληματισμένη.

«Εγώ;» είπα. «Δεν το θέλω. Έχω βαρεθεί όλος ο κόσμος να μου λέει ιστορίες. Απλώς κάθομαι εδώ γιατί δεν έχω που αλλού να πάω. Δεν θέλω να δουλεύω. Δεν θέλω τίποτα.»

«Μιλάτε πολύ.»

«Ναι», είπα, «μιλάω πολύ. Οι μοναχικοί άντρες μιλάνε πάντα πολύ. Είτε αυτό, είτε δεν μιλάνε καθόλου. Ας επιστρέψουμε στη δουλειά μας. Δεν φαίνεστε ο τύπος γυναίκας που πηγαίνει σε ιδιωτικούς ντετέκτιβ και ειδικά σε ντετέκτιβ που δεν γνωρίζετε.»

«Το ξέρω», είπε σιγανά. «Και ο Όριν θα γινόταν έξω φρενών. Όπως και η μητέρα. Διάλεξα το όνομά σας απ' τον τηλεφωνικό κατάλογο...»

«Με ποιο κριτήριο;» ρώτησα. «Και με τα μάτια ανοιχτά ή κλειστά;»

Για μια στιγμή με κοίταξε λες και ήμουν κανένα τέρας. «Επτά και δώδεκα», είπε σιγανά.

«Δηλαδή;»

«Η λέξη “Μάρλοου” έχει επτά γράμματα», είπε, «και οι λέξεις “Φίλιπ Μάρλοου” δώδεκα. Επτά μαζί με δώδεκα...»

«Θα μου πείτε το όνομά σας;» είπα σχεδόν απειλητικά.

«Οφαμεί Κουέστ». Έσφιξε τα βλέφαρά της λες και ήταν έτοιμη να κλάψει. Συλλάβισε το όνομά της σαν μια λέξη, για να το γράψω. «Ζω με τη μητέρα μου», συνέχισε μιλώντας πιο γρήγορα, λες και της κόστιζε ο χρόνος μου. «Ο

πατέρας μου πέθανε πριν από τέσσερα χρόνια. Ήταν γιατρός. Ο αδερφός μου ο Όριν θα γινόταν επίσης χειρουργός αλλά, αφού έμεινε δύο χρόνια στην ιατρική, στράφηκε στη μηχανολογία. Έπειτα, πριν από ένα χρόνο, ο Όριν πήγε στο Μπέι Σίτι να δουλέψει στην Εταιρία Αεροσκαφών Καλ-Ουέστερν, αν και δεν υπήρχε λόγος. Είχε μια καλή δουλειά στο Γουίτσιτο. Φαντάζομαι πως απλώς ήθελε να έρθει εδώ στην Καλιφόρνια. Σχεδόν όλοι αυτό κάνουν».

«Ως επί το πλείστον όλοι», είπα. «Αν πρόκειται να συνεχίσετε να φοράτε γυαλιά χωρίς σκελετό, τουλάχιστον να φαίνεστε αντάξιά τους».

Της ξέφυγε ένα γελάκι, ενώ με το δάχτυλο τράβηξε μια άορατη γραμμή στο γραφείο, χαμηλώνοντας το βλέμμα. «Αλήθεια το λέγατε για εκείνα τα λοξά γυαλιά που σε κάνουν να φαίνεσαι ανατολίτισσα;»

«Ναι. Τώρα, σχετικά με τον Όριν. Είπαμε για την Καλιφόρνια και για το Μπέι Σίτι. Πού πάμε μετά;»

Σκέφτηκε για μια στιγμή κι ύστερα συνοφρυώθηκε. Έμεινε να εξετάζει το πρόσωπό μου λες και προσπαθούσε να αποφασίσει για κάτι. Στη συνέχεια άρχισε να μιλά ασταμάτητα: «Ο Όριν δεν συνήθιζε να μας γράφει συχνά. Τους τελευταίους έξι μήνες είχε γράψει μόλις δύο φορές στη μητέρα και τρεις φορές σ' εμένα. Και το τελευταίο γράμμα ήταν πριν από αρκετούς μήνες. Η μητέρα κι εγώ ανησυχήσαμε. Τώρα, λοιπόν, που είχα άδεια ήρθα να τον δω. Ποτέ πριν δεν είχε φύγει από το Κάνσας». Σταμάτησε. «Δεν θα κρατήσετε σημειώσεις;» ρώτησε.

Έβγαλα έναν υπόκωφο θόρυβο.

«Νόμιζα ότι οι ντετέκτιβ κρατούν πάντα σημειώσεις σε μικρά σημειωματάρια».

«Τις εξυπνάδες τις λέω εγώ», είπα. «Εσείς λέτε την ιστορία. Λοιπόν, ήρθατε τώρα που έχετε άδεια. Κι έπειτα;»

«Είχα γράψει στον Όριν ότι θα ερχόμουν αλλά δεν πήρα απάντηση. Έπειτα του έστειλα ένα τηλεγράφημα από το Σολτ Λέικ Σίτι αλλά δεν απάντησε ούτε σ' αυτό. Το μόνο, λοιπόν, που θα μπορούσα να κάνω ήταν να πάω εκεί που έμενε, παρ' όλο που είναι υπερβολικά μακριά. Πήγα με λεωφορείο. Είναι στο Μπέι Σίτι. Οδός Άινταχο, αριθμός 449».

Σταμάτησε ξανά, έπειτα επανέλαβε τη διεύθυνση, ενώ εγώ εξακολούθησα να μην κρατάω σημειώσεις. Απλώς καθόμουν εκεί κοιτώντας τα γυαλιά της και τα απαλά καστανά μαλλιά της και το χαζό καπελάκι και τα νύχια της χωρίς βερνίκι και το στόμα της χωρίς κραγιόν και την άκρη της γλωσσίτσας της που φαινόταν και χανόταν ανάμεσα στα χλομά της χείλη.

«Ίσως δεν γνωρίζετε το Μπέι Σίτι, κύριε Μάρλοου».

«Χα», είπα. «Το μόνο που ξέρω για το Μπέι Σίτι είναι πως κάθε φορά που πάω εκεί, μετά χρειάζομαι καινούργιο κεφάλι. Θέλετε να ολοκληρώσω εγώ την ιστορία σας για λογαριασμό σας;»

«Τ-τ-τι;» Τα μάτια της άνοιξαν τόσο πολύ, που τα γυαλιά τα έκαναν να μοιάζουν με κάτι που βλέπεις πίσω απ' το τζάμι ενός ενυδρείου.

«Έχει μετακομίσει», είπα. «Και δεν ξέρετε πού. Και φοβάστε ότι ζει μια ζωή ακολασίας σε κάποια σοφίτα στην κορυφή του Ρίτζενσι Τάουερς παρέα με κάτι που φορά μακρύ παλτό μινκ κι ενδιαφέρον άρωμα».

«Για όνομα του Θεού!»

«Μήπως γίνομαι πρόστυχος;» τη ρώτησα.

«Σας παρακαλώ, κύριε Μάρλοου», είπε τελικά, «ούτε καν

μου πέρασε απ' το μυαλό κάτι τέτοιο για τον Όριν. Κι αν ο ίδιος σας άκουγε να λέτε τέτοια πράγματα θα το μετανιώνατε. Μπορεί να γίνει βίαιος αν το θελήσει. Όμως, ξέρω πως κάτι έχει συμβεί. Ήταν ένα φτηνιάρικο σπίτι με ενοικιαζόμενα δωμάτια και ο μάνατζερ δεν μου άρεσε καθόλου. Ήταν φρικτός τύπος. Είπε ότι ο Όριν είχε μετακομίσει πριν από δύο εβδομάδες και δεν ήξερε πού και δεν τον ένοιαζε, και το μόνο που ήθελε ήταν μια τζούρα τζιν. Ειλικρινά δεν ξέρω γιατί ο Όριν θα διάλεγε να μείνει σ' ένα τέτοιο μέρος».

«Είπατε τζούρα τζιν;» ρώτησα.

Εκείνη κοκκίνισε. «Αυτό μου είπε ο μάνατζερ. Απλά σας το μεταφέρω».

«Εντάξει», είπα. «Συνεχίστε».

«Λοιπόν, πήρα τηλέφωνο εκεί που δούλευε. Ξέρετε. Στην εταιρία Καλ-Ουέστερν. Μου είπαν ότι είχε απολυθεί μαζί με πολλούς άλλους κι αυτό ήταν το μόνο που γνώριζαν για εκείνον. Έτσι, λοιπόν, πήγα στο ταχυδρομείο και ρώτησα αν ο Όριν είχε δηλώσει αλλαγή διεύθυνσης. Κι εκείνοι μου είπαν ότι δεν μπορούσαν να μου δώσουν τέτοια πληροφορία. Ήταν ενάντια στους κανονισμούς. Τους είπα λοιπόν πώς είχαν τα πράγματα, και ο υπάλληλος είπε αφού ήμουν αδερφή του θα πήγαινε να κοιτάξει. Έτσι, πήγε και κοίταξε και όταν επέστρεψε είπε πως όχι. Ο Όριν δεν είχε δηλώσει αλλαγή διεύθυνσης. Ύστερα απ' αυτό άρχισα να τρομάζω. Θα μπορούσε να του είχε συμβεί κάποιο ατύχημα ή κάτι τέτοιο».

«Σας πέρασε απ' το μυαλό να ρωτήσετε την αστυνομία σχετικά μ' αυτό;»

«Δεν θα τολμούσα να ρωτήσω την αστυνομία. Ο Όριν δεν θα με συγχωρούσε ποτέ. Ακόμα και στις καλές του είναι δύσκολος άνθρωπος. Η οικογένειά μας...» Δίστασε. Πίσω απ'

το βλέμμα της υπήρχε κάτι που η ίδια προσπαθούσε να μην το έχει εκεί. Συνέχισε ξεψυχισμένα: «Η οικογένειά μας δεν είναι το είδος οικογένειας...»

«Κοιτάξτε», είπα κουρασμένα, «δεν λέω ότι ο τύπος σουφρωσε κανένα πορτοφόλι. Λέω μήπως τον χτύπησε κάποιο αυτοκίνητο και έχασε τη μνήμη του ή είναι πολύ άσχημα χτυπημένος για να μιλήσει».

Με κοίταξε ίσια στα μάτια μ' ένα βλέμμα όχι ακριβώς εκτίμησης. «Αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο θα το ξέραμε», είπε. «Όλοι έχουν πράγματα στις τσέπες τους που δείχνουν την ταυτότητά τους».

«Μερικές φορές το μόνο που τους έχει μείνει είναι οι τσέπες τους».

«Επιχειρείτε να με τρομοκρατήσετε, κύριε Μάρλοου;»

«Αν ναι, το σίγουρο είναι ότι έχω ακόμα πολύ δρόμο. Εσείς τι πιστεύετε ότι μπορεί να έχει συμβεί;»

Έφερε το λεπτοκαμωμένο δείκτη του χεριού της στα χείλη της και τον άγγιξε πολύ προσεκτικά με την άκρη της γνωστής γλώσσας. «Φαντάζομαι ότι αν το γνώριζα αυτό δεν θα υπήρχε λόγος να έρθω σ' εσάς. Πόσο θα χρεώσετε για να τον βρείτε;»

Για μια στιγμή που κράτησε αρκετή ώρα δεν απάντησα. Έπειτα είπα: «Εννοείτε μόνος; Χωρίς να το πω σε κανέναν;»

«Ναι. Εννοώ μόνος, χωρίς να το πείτε σε κανέναν».

«Χμμ. Εξαρτάται. Σας είπα τις τιμές».

Ακούμπησε και τα δυο της χέρια στο γραφείο κι έπειτα τα έσφιξε μεταξύ τους με όλη της τη δύναμη. Έκανε τις πιο άσκοπες χειρονομίες που είχα δει ποτέ να κάνει κάποιος. «Σκεφτόμουν, μια που είστε ντετέκτιβ, θα μπορούσατε να τον βρείτε αμέσως», είπε. «Δεν θα μπορούσα να δώσω παρα-

πάνω από είκοσι δολάρια. Πρέπει να κρατήσω λεφτά για τα γεύματά μου όσο είμαι εδώ και για το ξενοδοχείο και μετά για το τρένο της επιστροφής και, ξέρετε, το ξενοδοχείο είναι φριχτά ακριβό και το φαγητό στο τρένο...»

«Σε ποιο μένετε;»

«Θ-θα προτιμούσα να μη σας πω, αν δεν σας πειράζει».

«Γιατί;»

«Απλά θα το προτιμούσα. Φοβάμαι πολύ τα ξεσπάσματα του Όριν. Έτσι κι αλλιώς μπορώ πάντα να σας τηλεφωνήσω εγώ, έτσι δεν είναι;»

«Μμμ. Τι ακριβώς φοβάστε, δεσποινίς Κουέστ, εκτός από τα ξεσπάσματα του Όριν;» Είχα αφήσει την πίπα μου να σβήσει. Άναψα ένα σπίρτο και το κράτησα πάνω απ' τη λεκάνη της πίπας, ενώ συνέχισα να την παρατηρώ.

«Το κάπνισμα της πίπας δεν είναι ιδιαίτερα βρώμικη συνήθεια;» ρώτησε.

«Πιθανόν», είπα. «Αλλά θα χρειαζόμουν περισσότερα από είκοσι δολάρια για να την κόψω. Και μην επιχειρείτε να παρακάμψετε τις ερωτήσεις μου».

«Δεν μπορείτε να μου μιλάτε μ' αυτό τον τρόπο», είπε ζωηρά. «Το κάπνισμα της πίπας *είναι* βρώμικη συνήθεια. Η μητέρα δεν άφηνε ποτέ τον πατέρα να καπνίζει στο σπίτι, ούτε καν τα τελευταία δύο χρόνια, αφότου έπαθε το εγκεφαλικό. Κάποιες φορές συνήθιζε να κάθεται με την άδεια πίπα στο στόμα, αν και δεν της άρεσε όταν το έκανε αυτό. Επίσης χρωστούσαμε πολλά χρήματα κι εκείνη έλεγε ότι δεν είχε τη δυνατότητα να του δίνει λεφτά για άχρηστα πράγματα όπως ο καπνός. Η εκκλησία τα είχε μεγαλύτερη ανάγκη από εκείνον».

«Αρχίζω να μπαίνω στο νόημα», είπα αργά. «Πάρτε για

παράδειγμα μια οικογένεια σαν τη δική σας: κάποιιο μέλος της οφείλει να είναι το μαύρο πρόβατο».

Σηκώθηκε απότομα κι έσφιξε πάνω της το βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών. «Δεν μου αρέσετε», είπε. «Νομίζω πως δεν θα σας προσλάβω. Αν υπονοείτε ότι ο Όριν έχει κάνει κάτι κακό, τότε, σας πληροφορώ ότι δεν είναι εκείνος το μαύρο πρόβατο στην οικογένειά μας».

Δεν κούνησα καν τις βλεφαρίδες μου. Εκείνη έκανε στροφή και βημάτισε μέχρι την πόρτα κι έπιασε το χερουλί και στη συνέχεια στράφηκε ξανά, ήρθε πίσω, και ξαφνικά ξέσπασε σε κλάματα. Η αντίδρασή μου ήταν όμοια με ταριχευμένου ψαριού μπροστά στο φρέσκο δόλωμα. Έβγαλε ένα μαντιλάκι και σκούπισε τις άκρες των ματιών της.

«Φαντάζομαι πως τώρα θα καλέσετε την ασ-στυνομία», είπε μ' ένα δισταγμό στη φωνή. «Και στην εφ-φημερίδα στο Μανχάταν θα μάθουν τα πάντα και θα γράψουν κάτι απ-παίσιο για μας».

«Ούτε καν εσείς δεν πιστεύετε αυτά που λέτε. Και σταματήστε να με χτυπάτε στο συναισθηματικό. Ας δούμε τη φωτογραφία του».

Εξαφάνισε βιαστικά το μαντιλάκι στην τσάντα κι έβγαλε από μέσα κάτι άλλο. Μου το έδωσε. Ένας φάκελος. Λεπτός μεν, αλλά θα μπορούσε να χωρά μια δυο φωτογραφίες. Δεν τον άνοιξα.

«Θα ήθελα να μου τον περιγράψετε όπως τον έχετε στο μυαλό σας», είπα.

Συγκεντρώθηκε. Αυτό της έδωσε μια ευκαιρία να κάνει κάτι με τα φρύδια της. «Τον προηγούμενο Μάρτιο έκλεισε τα είκοσι οκτώ. Έχει ανοιχτά καστανά μαλλιά, πολύ πιο ανοιχτά από τα δικά μου, και πιο ανοιχτά γαλάζια μάτια,

και χτενίζει τα μαλλιά του προς τα πίσω. Είναι πολύ ψηλός, πάνω από ένα ενενήντα. Παρ' όλ' αυτά είναι γύρω στα εβδομήντα κιλά. Είναι μάλλον κοκαλιάρης. Παλιότερα είχε ένα ξανθό μουστακάκι αλλά η μητέρα τον ανάγκασε να το κόψει. Είπε...»

«Μη μου πείτε. Ο εφημέριος της ενορίας χρειαζόταν τις τρίχες για να γεμίσει ένα μαξιλάρι».

«Πώς τολμάτε να μιλάτε έτσι για τη μητέρα μου;» είπε απότομα ενώ ταυτόχρονα χλόμιασε από οργή.

«Επιτέλους, σταματήστε να φέρεστε ανόητα. Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν ξέρω για σας. Όμως, τουλάχιστον για την ώρα, σταματήστε να φέρεστε σαν αθώα περισσότερά. Ο Όριν έχει πάνω του κανένα χαρακτηριστικό σημάδι, όπως κρεατοελιές ή ουλές ή κανένα τατουάζ με το Πάτερ Ημών στο στήθος; Και μην μπείτε στον κόπο να κοκκινίσετε».

«Δεν υπάρχει λόγος να μου φωνάζετε. Γιατί δεν τον κοιτάτε στη φωτογραφία;»

«Γιατί κατά πάσα πιθανότητα φοράει ρούχα. Στο κάτω κάτω, αδερφή του είστε. Θα 'πρεπε να ξέρετε».

«Όχι, δεν έχει τίποτα», είπε σφιγμένα. «Έχει μια μικρή ουλή στο αριστερό του χέρι από τότε που αφαίρεσε μια κύστη».

«Ποιες είναι οι συνήθειές του; Τι κάνει για να διασκεδάσει – πέρα απ' το ότι δεν καπνίζει ούτε πίνει ούτε βγαίνει με κοπέλες».

«Μα – πώς τα ξέρετε όλα αυτά;»

«Μου τα είπε η μητέρα σας».

Χαμογέλασε. Είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι αν ήξερε πώς να το κάνει. Είχε ολόισια, κατάλευκα δόντια και δεν έκανε προσπάθεια να κρύψει τα ούλα της. Τουλάχιστον αυτό ήταν

κάτι. «Είστε χιουμορίστας», είπε. «Μελετά πολύ κι έχει μια ακριβή φωτογραφική μηχανή την οποία χρησιμοποιεί για να φωτογραφίζει ανθρώπους χωρίς εκείνοι να το ξέρουν. Κάποιες φορές αυτό τους κάνει να θυμώνουν. Όμως, ο Όριν λέει ότι ο κόσμος θα έπρεπε να βλέπει τον εαυτό του όπως πραγματικά είναι».

«Ας ελπίσουμε να μη συμβεί ποτέ στον ίδιο», είπα. «Τι είδους μηχανή είναι;»

«Μια από εκείνες τις μικρές σε όγκο με πολύ καλό φακό. Μπορείς να τραβήξεις φωτογραφίες σχεδόν με κάθε φωτισμό. Μια Λάικα».

Άνοιξα το φάκελο κι έβγαλα από μέσα δυο μικρές, πολύ καθαρές φωτογραφίες. «Αυτές δεν έχουν τραβηχτεί με τέτοια μηχανή», είπα.

«Μα όχι. Τις έχει τραβήξει ο Φίλιπ. Ο Φίλιπ Άντερσον. Ένα παιδί με το οποίο βγαίναμε για κάποιο διάστημα». Σταμάτησε και αναστέναξε. «Και φαντάζομαι ότι αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που ήρθα σ' εσάς, κύριε Μάρλοου. Επειδή το όνομά σας επίσης είναι Φίλιπ».

Εγώ έκανα απλά «μμμ» αλλά με κάποιο ακαθόριστο τρόπο ένιωσα συγκινημένος. «Τι απέγινε ο Φίλιπ Άντερσον;»

«Μα, για τον Όριν...»

«Το ξέρω», τη διέκοψα. «Όμως, τι απέγινε ο Φίλιπ Άντερσον;»

«Είναι ακόμα στο Μανχάταν». Έστρεψε αλλού το βλέμμα της. «Η μητέρα δεν τον συμπαθεί ιδιαίτερα. Πιστεύω καταλαβαίνετε τι εννοώ».

«Ναι», είπα. «Καταλαβαίνω. Αν θέλετε, μπορείτε να κλάψετε. Δεν θα σας παρεξηγήσω. Άλλωστε κι εγώ δεν είμαι παρά ένα ανόητος ρομαντικός τύπος».